

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Suppicanterne

Citation: Wessel, Johan Herman: "Suppicanterne", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid68324.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

SUPPLICANTERNE.

Marcus Antonius, om hvem jeg strax fortæller,
En Fyrste var, men hvor,
Derom min Author intet Ord
Os melder,
Og jeg mig finder høist nødsaget,
At lade Sagen uopdaget;
Thi min Historie og min Geographie,
Saa sagte mellem os, jeg dybt ei stikker i,
Og heller tie vil, end for min Læser lyve;
Men lad den Fugl nu flyve!

Til denne Herres Slot to Svenne sig begave.
En for at søge Levebrød,
Den anden Raad mod Nød
Og hungrig Mave.
Hans Forgemak de fandt, stod', mælende ei Ordet,
Og luurte paa, at Maven paa en vis Lakei
Til mere Mad og Viin snart skulde sige nei,
Og han spadsere ud fra Bordet.

Saa skiødesløs, som før er sagt,
Sig førømtalte Author viser,
Jeg en Nøagtighed dog hos ham priser,
Thi hvad de Svenne heed', han har for Dagen lagt:
Den ene hedte Stik, den Tiggers Navn var Christen.
Stik holdt i høire Haand en Pung.
(O ! gid jeg havde en saa tung!
Jeg øverst da maaskee og engang kom paa Listen.)

Den Herre vilde Vei igiennem Salen tage
Til Haven, da han havde spiist;
Stik ved sig selv udstønned' denne Klage:
Ach, den er kommen først, som burde komme sidst! -
Suk ikke, Stik! det bliver got endnu;
Thi hiulpen Christen blier, og hiulpen bliver du.
Dem Marcus bliver vaer, og standser.
75 Forvirret Stik ei sandser,
Han med sin Pung i Haanden stod,
Og til at tale han endnu ei havde Mod.
Min Tigger talte først om Nød og Jammer,
Om nøgne Børn og tomme Spisekammer,
Om tusind tusindfold igien.*)
Dog stop med Tiggersang. Hvem kiender vel ei den?
Langt meere blev af Christen siungen,
Men Fyrsten stirrede paa Stik og Pungen.
Han hen til Fyren gik,
Og spurgte, hvi han her med Pung i Haanden gik.
Han svared skiælvende, han havde lovet den
Til hans Lakei, som lovede igien
Det Embede, han søgte, ham at skaffe;
Bad naadig Fyrste sig ei straffe!
Den Herre smilende ham saa tiltaler:
»Ret til din Pung har jeg,
Og ikke min Lakei.
Han intet give kan, naar ikke jeg befaler.
I hvad du købe vil, køb det af Eiermanden,
Thi køber du af nogen anden,
Saa ere,« sagde han, og loe,
»Du Hæler og han Tyv, og Skurker begge to.«

»O!« ønskede Stik, forfærdet og confus,
»Gid jeg slap vel af dette Huus!«
»Hør !« blev hiin ved, »Betienningen er din;
Men Pungen min,
Og over mit jeg raader.
Min Ret til den jeg giver denne Staader.«
Han den af S t i k modtog,
Og skaade sig**) for Fryd, som den, der ei var klog.
Kort sagt: De ginge glade begge.
Nu vil vi en Moral tillegge.

Moral.

Køb aldrig af Lakeier,
Hvad ingentid de eier:
Du aldrig dig indbilde bør,
Een Svale Sommer gjør.
Stik slap ret godt; men stoel ei paa,
©et dig gaaer ligesaa.

* *
--